

ՏԵՍԻԼՔ - ՆԵՐԿԱՆ

ժառանգաւորին

Պարման զայ, դուն ինչո՞ւ համբուս վայ յամեցար,
 Եւ ուզեցիր որ եղբօր պէս խօսէի քեզ երկար՝
 Տարբեր - տարբեր շեշտերէն կեանքի հազար ձայներուն
 Որոնք քեզ միշտ կը կանչեն... դուն՝ բացուող - վա՛րդ, ե-
 րեւո՞ւն:

Ու վարանո՞ս ու կրթո՞ս՝ տեսիլք - ներկան կերտելէն
 Կը շղթայուիս անցեալիդ անփառունակ յուշերէն.
 Լոյսի խապե՛ր՝ հեռուէն, քեզ կը փաշեն ուժգնօրէն,
 Իշխանազուն մը իբրեւ գերուած փերանք - հանդիպէն...:

Զիս վարանքի կը մասնեն՝ զաղջ հովերու յանձնուած,
 Ու կիրքերէ տարուբեր: Միտքդ խրոսով՝ զի՛րք մը բաց,
 Դուն՝ սլարմանի ու լրբուն, ահա կեցե՛ր իմ դիմաց...:

Կը հեռանամ երբ քեզմէ, իմ աչքերուն մէջ սառած
 Հարցումն է լե՛ւս՝ ինձմէ քեզ. — «Կեանքին մէջէն կըր-
 նա՞ս դուն
 Բալել այգպէս միայնակ, միշտ հոգիով ալ զեղուն...»:

— Դարձի՛ր տեսիլք այն կեանքին, ուր օրհնելիս պիտի
 դուն...:

Շէ՛ն - ՄԱՀ

